

## Ιεροσολύμων: Το άλας της Αγίας Γης είναι ο Χριστιανισμός

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)



**Το μήνυμα ότι η Χριστιανική παρουσία στην Αγία Γη από την εποχή των Αγίων Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης μέχρι και σήμερα αποτελεί το άλας αυτής της γης έστειλε για ακόμη μία φορά ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Θεόφιλος**

Προεξάρχοντος του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τιμήθηκε η μνήμη του Αγίου Νικολάου στην Μπετζάλλα κοντά στη Βηθλεέμ όπου βρίσκεται περικαλλής ναός αφιερωμένος στον Άγιο.

Στο κήρυγμά του ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων αναφέρθηκε στη βιωτή του Αγίου Νικολάου αλλά και στην εορτή των Χριστουγέννων που πλησιάζει τονίζοντας ότι “καλούμεθα ίνα προσκυνήσωμεν έν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ τόν γεννηθέντα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, Ἐκκλησιαστικῶς καί οὐχί κοσμικῶς, πνευματικῶς καί οὐχί ὑλικῶς, «τά ἄνω φρονοῦντες μή τά ἐπί γῆς» (Κολ. 3,2), ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος”.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος παρακάθησε στο εόρτιο γεύμα. Στη σύντομη ομιλία τόνισε ότι ο Άγιος Νικόλαος μας καλεί να διατηρήσουμε ανόθευτη την πίστη μας. Παράλληλα, για ακόμη μια φορά το τελευταίο διάστημα υπογράμμισε ότι “Η διά μέσου των αιώνων Χριστιανική παρουσία των Χριστιανών και δη των Ρούμ Ορτοντόξ εν τη αγία Γη της Παλαιστίνης απεδείχθη ότι αποτελεί το άλας αυτής της γης. Λέγομεν δε τούτο, διότι η αγία των Ιεροσολύμων Εκκλησία και ο ευσεβής αυτής λαός μαρτυρούν μετά πάσης δυνάμεως την αδιάκοπον ιστορικήν διαδρομήν των αγίων τόπων από της ενδόξου εποχής των Αγίων και μεγάλων ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης μέχρι σήμερον”.

---

<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce\_SELRES\_start"></span>

---

## **Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεπισκοπής:**

Τήν Κυριακήν, 6ην /19ην Δεκεμβρίου 2021, έωρτάσθη ή έορτή τοῦ έν άγίοις πατρός ήμῶν Νικολάου, Έπισκόπου Μύρων τής Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ είς τήν πλησιόχωρον τής Βηθλεέμ κώμην τής Μπετζάλλας καί είς τόν έν αύτῇ περικαλλή καί μεγαλοπρεπή ναόν αύτοῦ.

Είς τήν κώμην ταύτην ό Άγιος Νικόλαος έωρτάσθη ώς πολιοῦχος αύτῆς , ώς ό άγιος πατήρ τοῦ 4ου μ.Χ. αιώνος, διακριθείς επί άρετῆ καί άγιότητι, έν βοηθεία πτωχῶν, όρφανῶν, χηρῶν, θαλασσευομένων, ώς «κανών πίστεως καί είκῶν πραότητος, έγκρατείας διδάσκαλος», ώς συμμετέχων είς τήν Α΄ Οίκουμενικήν Σύνοδον τοῦ έτους 325 μ.Χ. καί ύπερασπισθείς τό όμοούσιον τοῦ Υἱοῦ πρός τόν Πατέρα.

Τῆς θείας Λειτουργίας έν τῇ κώμῃ ταύτῃ τήν πρωίαν τῆς έορτῆς, έν πανηγυρικῇ ύποδοχῇ τοῦ Προσκοπικοῦ Σώματος, προεξήρξεν ή Α.Θ.Μ. ό Πατήρ ήμῶν καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Ήγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Ίγνατίου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Κοινότητος ταύτης π. Ίωσήφ, π. Παύλου καί π. Ήλία, τοῦ Ίεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί μετέχοντος άθρόου πανδήμου έκκλησιάσματος τῶν πιστῶν τῆς πόλεως, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ ναοῦ, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Έλλάδος είς Ίεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.



Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; ἢ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ σου; πορευόμενος ἄμωμος καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ», (Ψαλμ. 14, 1-2), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Πάλιν καί πολλάκις εὐχαριστοῦμεν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιώσαντι ἡμᾶς συναχθῆναι ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεπτήν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος διακρίνεται εἰς τό στερέωμα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος ἀπεδείχθη κατὰ τόν ψαλμωδόν: «πορευόμενος ἄμωμος καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ», ( Ψαλμ. 14,2).

Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Προστάτης θερμότατος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἐδείχθη Νικόλαε, τά τῶν αἱρέσεων διδάγματα ἄθεα λύων σύν παρρησίᾳ· καί κανὼν ἀνεδείχθη πᾶσιν Ὁρθοδοξίας ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων τῶν ἐφεπομένων σου θείαις διδασκαλίαις καί εἰσηγήσεσι».

Ὅντως ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος ἀνεδείχθη «κανὼν Ὁρθοδοξίας», δηλονότι ὑπερασπιστής τῆς σωζούσης Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί τοῦτο διότι ἤκουε ἀφ' ἐνός εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «γίνεσθε δέ ποιηταί λόγου καί μή μόνον ἀκροαταί», (Ἰακ. 1,22) καί ἀφ' ἐτέρου εἰς τόν Κυριακόν λόγον: «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν», (Ματθ. 5,19).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἀγιογραφικοὶ οὗτοι λόγοι ἐγένοντο ἔργον καί τρόπος ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Διό οὗτος παροικεῖ ἐν τῷ σκηνώματι Κυρίου καί κατασκηνοῖ ἐν ὄρει ἁγίῳ Αὐτοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ προσώπῳ τοῦ θεσπεσίου Νικολάου διακρίνεται καί ἀποτυπώνεται τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί διερωτώμεθα: Ποῖον εἶναι τό ἰδιαίτερον τοῦτο γνῶρισμα; Εἶναι ἡ ἀγιωσύνη, κατὰ τόν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «ἀγαπητοί καθαρίσωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ», (Β' Κορ. 7,1). Κατὰ δέ τόν κορυφαῖον Ἀπόστολον Πέτρον τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα εἶναι καί πάλιν ἡ ἀγιότης, ὡς διδάσκει ἐπικαλούμενος τὴν ἁγίαν Γραφήν: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιός εἰμι Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν», (Α' Πέτρ. 1,16/Λευϊτικ. 20,7).



Ἀγιωσύνη καί ἀγιότης σημαίνει προσκόλλησιν εἰς τόν Θεόν, τούτέστιν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ὡς γέγραπται περί Μωϋσέως καί Ἀαρών καί Σαμουήλ: «οὗτοι ἐπεκαλοῦντο τόν Κύριον, καί αὐτός εἰσήκουσεν αὐτῶν, ἐν στύλῳ νεφέλης [ὁ Θεός] ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τά μαρτύρια αὐτοῦ καί τά προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς» (Ψαλμ. 6-7). Τά μαρτύρια ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ θεῖαι ἐντολαί, δηλαδή τά προστάγματα τοῦ Θεοῦ .

Τά μαρτύρια ταῦτα, τάς θείας δηλονότι ἐντολάς, ἐφύλασσαν καί ὁ θεσπέσιος Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, διό καί ἡξιώθη «εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ», (Πρβλ. Ἑβρ. 12,10), τούτέστιν τῆς καθαρότητος, κατὰ τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον καί τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ κατὰ τόν Οἰκουμένιον. Τούτου ἕνεκεν ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ τοῦ θεηγόρου Νικολάου ἐπικαλούμενος τήν βοήθειαν αὐτοῦ λέγει: «Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ καί πιστέ θεράπον, λειτουργέ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκεῦος ἐκλογῆς, στῦλε καί ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμε, μή

παρασιωπήσης τοῦ βοᾶν ὑπέρ ἡμῶν πρὸς Κύριον».

Ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, τό ἡγεμονικόν πνεῦμα καί αἱ κατὰ Χριστόν ἀρεταί τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Μύρων τῆς Λυκίας κατέστησαν αὐτόν οὐ μόνον κήρυκα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τῆς ἐπαράτου αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τῇ συνελθούσῃ ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν Νικαίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τῷ 325 μ.Χ. ἀλλὰ ποιητὴν πολλῶν θαυμάτων, διό καί θαυματουργός ἐκλήθη. Ἐπὶ πλέον ὁ θεῖος Νικόλαος εἶναι ἰδιαιτέρως γνωστός ὡς ὁ προστάτης τῶν πενήτων, τῶν ὀρφανῶν, τῶν χηρῶν καί ὁδηγός τῶν τυφλῶν.

Ὡς ἄλλος Παῦλος ὁ Ὅσιος Νικόλαος ἐγένετο ζηλωτής τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ λέγων: «οὐδεὶς γάρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει· ἐάν τε γάρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν· ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν», (Ρωμ. 14, 7-8). Διὰ τοῦτο οὗτος ὁ ἱερός ἡμῶν Πατήρ προβάλλεται ὡς πρότυπον ποιμένος καί διδασκάλου ἀλλὰ καί τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, προσευχόμενος καί λέγων: «Γνώρισόν με Κύριε ὁδόν ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τήν ψυχήν μου», ὅτι «ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας, ἐκ κοιλίας μητρός μου Θεός μου εἶ σύ·», (Ψαλμ. 21,11). Ἦκουε δέ καί τοῦ Δαυΐδ λέγοντος: «Πλοῦτος ἐάν ρέῃ, μή προστίθεσθε καρδίαν» (Ψαλμ. 61,11). Πρὸς δέ καί τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος : «ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μή ἐκλιπέτωσάν σε», (Παροιμ. 3,3).

Ἡ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καί ἐξ ὅλης τῆς τῆς ψυχῆς του καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του ἀγάπης τοῦ Πατρός ἡμῶν Νικολάου πρὸς τόν Θεόν ὠδήγησαν τά διαβήματά του εἰς τούς τόπους τούς ἁγίους, δηλονότι τόν τόπον τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καί τῆς τριημέρου ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, γενόμενος οὕτω προσκυνητής αὐτῶν.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες αὐτόπται καί ἀψευδεῖς μάρτυρες τῶν σεβασμάτων [Παναγίων Προσκυνημάτων] τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καλούμεθα ἵνα προσκυνήσωμεν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ τόν γεννηθέντα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, Ἐκκλησιαστικῶς καί οὐχί κοσμικῶς, πνευματικῶς καί οὐχί ὑλικῶς, «τά ἄνω φρονοῦντες μή τά ἐπὶ γῆς» (Κολ. 3,2), ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ὡς ἄλλοι μάγοι προσφέρωμεν αὐτῷ [τῷ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντι Χριστῷ] τά δῶρα ἡμῶν, τοὔτέστιν τήν ταπείνωσιν τῆς καρδίας ἡμῶν, τήν μετάνοιαν καί τήν πρὸς ἀλλήλους συγχώρησιν, ἵνα ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ἐορτάσωμεν τήν μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν αἰνοῦντες τόν Θεόν καί λέγοντες «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2,11). Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη κέρασμα καί ήκολούθησε μεσημβρινόν γεῦμα.



**Διαρκοῦντος τούτου ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:**

«Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καί ζῶντα καί μετά τέλος, Νικόλαε Ἱεράρχα· τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τό ἅγιόν σου ὄνομα, καί οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη, θερμόν προστάτην εὐρών σε;»

Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ μέγας προστάτης τῆς ἱστορικῆς ὑμῶν πόλεως Μπετζάλλας, Ἅγιος Νικόλαος

Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κλῆρον καί λαόν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἵνα δοξάσωμεν τόν δοξάσαντα αὐτόν.

Ἡ σημερινή λαμπρά ἑορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἐπισκεφθέντος τήν πόλιν ὑμῶν κατά τήν προσκυνηματικήν αὐτοῦ μετάβασιν εἰς τόν τόπον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατά τόν τέταρτον (4ον) μ.Χ. αἰῶνα, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων καί τό χριστεπώνυμον αὐτῆς ποίμνιον.

Ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων Χριστιανική παρουσία τῶν Χριστιανῶν καί δὴ τῶν Ρούμ Ὁρτοντόξ ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῇ τῆς Παλαιστίνης ἀπεδείχθη ὅτι ἀποτελεῖ τό ἄλλας αὐτῆς τῆς γῆς. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία καί ὁ εὐσεβὴς αὐτῆς λαός μαρτυροῦν μετὰ πάσης δυνάμεως τήν ἀδιάκοπον ἱστορικήν διαδρομήν τῶν ἀγίων τόπων ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τῶν Ἀγίων καί μεγάλων ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μέχρι σήμερον.

Τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης παραμένει ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἐγγυήσεως τῆς πολιτισμικῆς, θρησκευτικῆς καί ἐθνικῆς ταυτότητος τῶν ἐνταῦθα διαβιούντων Χριστιανῶν, ὡς καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἀγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Πράγματι ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔχομεν τόν Ἅγιον Νικόλαον συμπολίτην καί προστάτην ἡμῶν, διό καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ καί λέγει: «Τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο τό ἅγιόν σου ὄνομα καί οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη θερμόν προστάτην εὐρών σε Νικόλαε» ;

Ὁ δέ Ἅγιος Νικόλαος καλεῖ πάντας ἡμᾶς, ἵνα διαφυλάξωμεν ἀκεραίαν καί ἀνόθευτον τήν πίστιν ἡμῶν, τήν ὁποίαν παρελάβομεν ἐκ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ἀκούοντες εἰς τήν προτροπήν τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου λέγοντος: «Ἡμεῖς θεολογοῦμεν οὐχί ἀριστοτελικῶς [=φιλοσοφικῶς], ἀλλὰ ἀλιευτικῶς [=κατά τήν πίστιν τῶν ἀλιέων Ἀποστόλων].

Ἐπί δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί εὐχηθῶμεν τοῖς πᾶσιν ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί ὑγιεινά καί καλά Χριστούγεννα. Προσέτι δέ εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τάς τοπικάς ἀρχάς καί ἰδιαιτέρως τήν Ἀστυνομίαν καί ἰδιαιτέρως τόν ἐξοχώτατον καί ἀγαπητόν ἡμῖν Πρόεδρον τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους κ. Μαχμούντ Ἀμπάς, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγείαν, μακροημέρευσιν καί Κυβερνητικήν δύναμιν. Καί πάλιν ἔτη πολλά».







